

Yekta Kopan

Sıradan
Bir Gün

YEKTA KOPAN
SIRADAN
BİR GÜN

Can aędaş

Sıradan Bir Gün, Yekta Kopan

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıőında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

2. basım: Temmuz 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıőtır.

Dizi editörü: Cem Alban

Editör: Mustafa evikdoęan

Düzelti: Burçak Baőpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gmősu Yu Cad. Dalgıç İő Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3878-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738784

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YEKTA KOPAN
SIRADAN
BİR GÜN

ROMAN

♥can

Yekta Kopan'ın Can Yayınları'ndaki diğerk kitapları:

Fildiři Karası, 2000

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, 2001

Yedi Derste Vicdan Muhasebesi, 2003

İçimde Kim Var, 2004

Kara Kedinin Gölgesi, 2005

Karbon Kopya, 2007

Bir de Baktım Yoksun, 2009

Kediler Güzel Uyanır, 2011

Aile Çay Bahçesi, 2013

İki Şiirin Arasında, 2014

Sakın Oraya Gitme, 2016

YEKTA KOPAN, 1968'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri* adlı kitabı 2002 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Karbon Kopya* adlı kitabı 2007 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne, *Bir de Baktım Yoksun* adlı kitabı da 2010 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne ve 2010 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu. *Burun, Burun Tatilde, Komşuluk Şarkısı, Uzun Kocaman Çok* adlı kitapları ve *Orman Lokantası* adlı oyunu ile çocuklar için de üretti. Türk öyküsü üstüne bir sözlük çalışması olan *İpekli Mendil*'in editörlüğünü yaptı. Kitapları ve öyküleri İngilizce, Almanca, İtalyanca, Japonca, Farsça, Arapça başta olmak üzere çeşitli dillere çevrildi.

1.

Artık ben varım karşınızda. Ben. Kendim.

Yeter.

Bu işe son vermem gerekiyor.

Noktayı koymalıyım.

Uzun süredir bu ruh halindeyim aslında. Ama bunu anlamam için bir kıvılcım gerekiyormuş. O kıvılcım çaktı, ruhum alev aldı.

Sıradan bir gün, beni oradan oraya savurdu.

Bir yolculuk yaptım.

Her durakta bir kuyuya düşmekten,

düştüğüm her kuyuda kendimi bulmaktan yoruldum.

... ve gözümün önünde bir kadın öldürüldü.

Bitirmenin zamanı geldi.

Bu yazacağım son kitap olacak.

Şöyle demem daha doğru olur:

Bu yazacağım son Mert Güriz kitabı olacak.

Altı çizilecek cümle hayranları,

büyük harflerle yazılmış özlü söz düşkünleri,

kusursuz olmanın formülünü arayanlar,
dost sohbetlerinde alkış alacak tespitlerin
peşinde koşanlar,
dünyanın sırrını bir kitapla çözeceğini sananlar,
aşk hayatında yıldızlara ulaşmak isteyenler,
işinde yükselmek için her haltı yemeye hazır olanlar,
bu kitabı okumayı hemen bırakabilir.

Artık ben varım karşınızda. Ben. Kendim.
Benim adım Armağan Gündoğdu.

Yıllardır okuduğunuz bütün Mert Güriz kitaplarını yazan adamım ben. Hayranı olduğunuz kişisel gelişim uzmanı Mert Güriz'in ağzından çıkan her cümleyi ben yazdım. Bir gölge-yazar. Bir kopyala-yapıştır uzmanı.

Kahraman ya da bir alçak olup olmadığımın kararını da hikâyemi okuduktan sonra kendiniz verin.

2.

Oysa benim hayattaki görevim belliydi.

Tül perdeyi parmağımın ucuyla aralayıp sokağa baktım. Bir değişiklik yoktu. Aynı evler, aynı dükkânlar, aynı sokak lambaları, aynı çöp bidonları, aynı kirli köpek. Sıradan bir gün, diye düşündüm. Sabah kahvemi yudumlamaya başlayabilirdim.

O anda dört saat sonra bir cinayete tanık olacağımı bilmiyordum.

Gazeteyi yemek masasına yaydım. Boş gözlerle, çoğuna haber bile diyemeyeceğim yazı öbeklerine baktım. Birkaçını hızlıca okudum. Aslı astarı olmayan başarı pahlavraları, ön sayfaya güzel bir kadın fotoğrafı basabilmek için uydurulmuş tozpembe masallar, birilerine yaranmak amacıyla özenle hazırlanmış *yarınlar çok güzel olacak* safsataları... Başarı, hız, büyüklük, yenilik...

BAŞARI
HIZ
BÜYÜKLÜK
YENİLİK

Bir an üşenmeyip bu kelimelerin gazetede kaç kere geçtiğini saymayı düşündüm. Başarı, hız, büyüklük, yenilik... İyi bir sunum konusu çıkabilirdi bu sayılardan.

Defterime uzandım. Kalem yoktu masada. Çalışma odasına gitmek zor geldi. Vazgeçtim.

Sadece sabahları giriyordum salona. Gazete okumaya. Sayfaları yemek masasına yaymak, okurken çıplak ayaklarımı ahşap yer döşemesine sürtmek iyi geliyordu. Ev sahibi, saatlerce övünmüştü bu döşemelerle. Bir kitapçık vardı elinde, “Bakın şu cümle bütün olayı anlatıyor,” demişti: “*Ahşap döşemelerin psikolojik rahatlık yarattığı ve böylece verimin yükseldiği, yorgunluk ve kaza sayısının azaldığı tespit edilmiştir.*”

Tonla para verecektik bu eve. Eşek yüküyle kredi borcuna girecektik. Ahşap döşemelerin *psikolojik rahatlatma* yaratmasından daha önemli ne olabilirdi ki?

Ayaklarımı sürtmeye devam ettim. Verimliydim, yorgun değildim. Kaza bela benden çok uzaktaydı. En azından günün ilk kahvesini içerken böyle düşünüyordum.

Şöyle bir baktım salona. Kim bilir hangi dekorasyon dergisinin hangi sayısından kopya çekilerek alınmış mobilyaları sevmiyordum. Bir tek plak dolabı güzeldi bençe. Onu ben monte etmişim. İki bölümlü dolabın, bağlantı yerlerindeki gevşeklik benim eserimdi yani. “Senin gibi bir montaj ustasına yakışmayacak özensizlikte bir iş çıkarmışsın,” demişti Sedat.

Böyle şakaları sevmiyordum ama haklıydı. Hayatım montaj yapmakla geçiyordu.

Karşımdaki sayfanın tepesinden bana bakan adama takıldı gözüm. Köşe yazarları krallığının en önemli simalarından biriydi. Okurlara yıllardır aynı köşeden, aynı fotoğrafıyla bakıyordu. Geçenlerde televizyondaki bir tartışma programında görmüştüm; sakalları biraz daha beyaz, gözlük çerçevesi farklı, saç kesimi bambaşkaydı. En önemlisi, şu karşımdaki fotoğraftan en az yirmi kilo daha şişmandı. Belki de otuz. Bu fotoğrafını çok seviyordu demek ki, değiştirilmesini istemiyordu. Oysa kendisi, her gün değişiyordu.

Her devrin laboratuvar faresi diyordum böylelerine. Onlar için önemli olan labirentten çıkmak değil, deneyi yapanların herhangi bir köşe başına bıraktığı peynire ulaşmaktı. Tıpkı uzun süredir yazmak istediğim romanın başkahramanı Orhan Mercan gibi. Bir sabah yatağından üç kilo almış olarak uyanan televizyon habercisi Orhan Mercan. Ertesi gün iki kilo daha, sonra bir kilo, derken yine üç kilo... Her gün biraz daha şişmanlayacaktı. Bu değişimin nedenini anlamaya çalışacak, geçmişiyile ve mesleğinde yaptıklarıyla sancılı bir hesaplaşma yaşayacak, sonunda gizemi çözecekti: Yaptığı her yalan haber kilo almasına neden oluyordu. Üstelik sadece Orhan değildi değişen, birlikte çalıştığı ekipte de sorunlar başlayacaktı. Görme yetisini kaybeden kameraman, kekelemeye başlayan haber sunucusu, yavaş yavaş okuma yazmayı unutan editör ve diğerleri. Roman önce bu değişimleri, sonra neden bu hale geldiklerini keşfetmelerini, en sonunda da kâbustan kurtulmak için kalkıştıkları delice macerayı anlatacaktı.

Ama olmadı. Yazamadım o romanı. Orhan Mercan, yıllardır zihnimin cam kırıklarıyla dolu bir köşesinde oturuyordu. Ne zaman bana onu çağrıştıracak bir şey görsem beynim sızlıyordu. Şu kır pidesi gülüştü köşe yazarına bakıp acı çeken kaç kişi vardır acaba, diye düşündüm.

Sayfayı hızlıca çevirdim. Güne dertle başlamaya niyetim yoktu. Ara sıra böyle yazarlık bunalımlarına girdiğim oluyordu işte. Yok *beynimdeki cam kırıkları*, yok *içimdeki derin sancılar*... Hepsinin kendini bir halt sanmanın şekerli yansımaları olduğunu biliyordum. Oysa benim hayattaki görevim belliydi: Mert Güriz'i yazmak.

Kahvemi yudumlarken ekonomi sayfasındaki bir başlık dikkatimi çekti: "*Erzenci Kimya Katarlılara satıldı*". Hızlıca okudum haberi. "*1974 yılından beri endüstriyel kimyasalların üretilmesi ve pazarlanması alanında fa-*

aliyet gösteren ve üretim kapasitesiyle Ortadoğu'nun devleri arasında gösterilen Erzenci Kimya'nın Katarlı bir gruba satışı gerçekleşti.” Sonrasında yapılan sıkı pazarlıkların hikâyesi, hisse miktarları, rakamlar vardı. Haber bizim açımızdan “iyi” denebilecek bir cümleyle bitiyordu: “*Erzenci Kimya Yönetim Kurulu tarafından yapılan açıklamada, şirket çalışanlarının görevlerinin başında olduğu, bu bayrak değişimiyle güçlerine güç katacakları belirtildi.*”

Bir elimde kahve kupasıyla çalışma odasına gittim. Dün gece okuduğum kitaplar yerlerdeydi. Sarı-yeşil-kavuniçi-mavi işaret kâğıtları fıskırıyordu sayfa aralarından. Renkli, küçük çiçeklerle dolu saksılara benziyordu kitaplarım. Masamın üstü darmadağındı her zamanki gibi. Kâğıtların altında pusuya yatmış bir kurşunkalem buldum. Çıplak ayaklarımı güven abidesi zemine sürterek döndüm salona.

Hızlıca not aldım: *Erzenci Kimya satılmış. Katarlılar almış.*

Defterimi masanın bir köşesine iterken bir kere daha baktım haberin son cümlesine. Çok güldüğüm kalıplardan birini kullanmışlardı: *belirtildi*. Yakında açıklanacağı *belirtildi*, çok memnun oldukları *belirtildi*, bu ayrılığın ortak kararlar alındığı *belirtildi*... Defteri tekrar çektim önüme: “*Belirtildi* kalıbı üstüne bir bölüm yazabilirsin.”

Son günlerde aldığım notları taradım hızlıca. Kimilerini ne zaman, nerede, neden yazdığımı bile hatırlamıyordum. Bazılarının altını çizmiş, yanına “kitap için” diye not düşmüştüm. “Sunumda kullan” diye daire içine aldığım iki cümleyi okurken gözlerimi kıstım. Ortaokuldan beri gözlerimi kısıtığım da daha iyi düşündüğüme inanıyordum. Henüz hiçbir faydasını görmedim.

Kahvemi tazelemek için mutfaka giderken Erzenci Kimya'ya hazırladığımız sunumu hatırlamaya çalıştım.

Genel müdürlük binasında, bütün üst düzey yöneticilerin katıldığı bir oturum için *motivasyon* konuşması istemişlerdi. Temeli en zayıf, ucu en açık olan sunum türü. Önce genel bir *dünyanın ahvali* tablosu çiz, sonra yavaştan *bu kötü gidişe dur diyecek kahramanlar sizlersiniz* havası yarat, finale doğru arenadaki gladyatörler tadında bir oyun oynat, kabart duyguları, ver gazı, pohpohla bünyeyi, ağamsın-paşamsın namelerinden bir gazel oku, 7... 8... 9... ve nakavt!

“Geleneksel bir şirket,” demişti İrem, “oyunlu cümlelerden uzak duralım, mesajı net bir içerik hazırlayalım.” Zaten bütün günüm bilgisayar başında Mert Güriz kitapları yazmakla ve sunumlar hazırlamakla geçtiğinden, bana yeni bir şey anlatmıyordu bu emir cümlesi: “Hazırlayalım!”

İrem “hazırlayalım” dediğinde benim şöyle anlamam gerekiyordu: “Otur ve bir an önce yaz.”

“Gücünüzün Farkında Mısınız?” başlıklı bir sunum hazırlamıştım Erzenci Kimya için. İş hayatında iletişimin önemi, takım ruhu, konular arası ilişkileri uzun süreli kılabilmek, ikna becerilerini geliştirmek falan filan. İkna yöntemleriyle ilgili bir de oyun yerleştirmiştim sunumun orta yerine. İrem, “*İnteraktif* bir şeyler...” diye söze girdiği anda kaşlarımı kaldırmıştım. Bunun ne demek olduğunu iyi biliyordu. “Tamam, interaktif dedim. Etkileşimli diyecektik değil mi, özür dilerim, unuttum. Sence sakıncası yoksa Armağan, *etkileşimli* bir sunum istiyorlar. Ama birilerinin sahneye çıkmasını gerektirecek oyunlar bulma lütfen, hepsi üst düzey yönetici sonuçta, adamları komik hallere düşürmeyelim.”

Aslında interaktif ya da etkileşim demesi umurumda değildi. Sırf benim seçtiğim kelimelerle konuşsunlar diye yapıyordum o kaş kaldırma huysuzluklarını. “Bunun tek derdi bizi gıcık etmek değilse namerdim,” diyor-

du Sedat. Doğru söylüyordu. Bazı günler öfkeme yenik düşüyordum. Öyle zamanlarda ancak tuhaf iğnelemelerle rahatlıyordum. Ben Mert Güriz'e ne kadar gıcık oluyorsam onlar da bana o kadar gıcık olsun istiyordum. İlgi çekmek amacıyla tuhafliklar yapan bir ergenden farkım yoktu belki de.

İrem, Stockholm'e gitmeden bir ay kadar önce yapmıştık sunumu. İyi geçmişti. Sedat'ın rolünü çok iyi oynadığı günlerden biriydi. Akşamına yemeğe çıkmıştık üçümüz. Hem başarımızı kutlayacak hem de İrem'e veda edecektik. Zaten Stockholm haberi geldiğinden beri bulduğumuz her fırsatta bir yerlere gidiyorduk. "Yeni nesil bir meyhane açılmış, oraya gidelim, mezeleri on numara beş yıldızmış," demişti Sedat. O günlerde beğendiği her şeye yorumu buydu: *on numara beş yıldız*. İrem'in deyişyle Sedo. Ağzından sarkan sözler söylemek konusunda rakip tanımayan Sedo.

Yani binlerce kişisel gelişim kitabı okurunun yıllardır hayran olduğu kişi. Beyaz gömleği, dar yeleği, kemik çerçeveli gözlüğü, dağınık saçları, tıraşlı yüzü ve o buğulu sesiyle Sedat.

Herkesin bildiği adıyla Mert Güriz.

SİZE GERÇEK OLARAK SUNULAN HER ŞEYİ SORGULAYIN.

Önü camla kaplanmış bir terasta, tarihî yarımadayı gören bir masaya oturmuştuk. Garsonların iki büklüm kibarlığından, altıgen meze tabaklarından, duvarlardaki eski süsü verilmiş yeni baskı fotoğraflardan nefret etmiştim. Ama masa örtüsünü çok sevmiştim. Kar gibi beyazdı. Örtünün beyazlığına bakıp kısacık bir süre de olsa yazılamayan romanımın şişman kahramanını düşünmüştüm. Orhan Mercan'ın gözünden bu meyhaneyi yaz-

mayı hayal etmiştim. Bölümün adı da belliydi: *Alkoliğin Kefeni*.

“İnsan kaynaklarının başındaki kadın çok memnun kaldı, önümüzdeki dönemde bizimle daha kapsamlı bir işbirliği yapmayı düşünüyorlar,” derken kadehini kaldırmıştı İrem, “yani bu gece, gelecek yılın garantisini kutluyoruz bir anlamda.”

“Nasıl bir işbirliğiymiş bu?” diye sormuştum. Merak ettiğimden değil, İrem’in başarı dosyalarını sayfa sayfa açmayı sevdiğini bildiğimden.

“Sadece sunumlarla yetinmek istemiyorlar. Genel müdür, Mert Güriz’e bayılmış. O şakalar falan çok iyi oluyor. En katı yönetici bile biraz gülmek istiyor en nihayetinde.”

Sedat’ın bayıldığı konuydu bu. “Ben diyorum size, bunun üstüne daha çok gidelim diye. Oyun meselesi her şey artık. Uzun uzun laf dinlemeye tahammülü yok milletin. Pat pat konu başlıklarını verip aksiyona geçmek lazım. Sürat her şey. Biz kendimiz söylemiyor muyuz sunumlarda, insan beyni altı saniyede bir yeni bir bilgiye kapı açıyor diye. Bana kalsa sunumların içine oyunlu videolar falan koyalım. Artık her şey video.”

“Oyun mu, sürat mi, video mu? Hepsine *artık her şey* diyorsun da.”

“Sen geç dalganı. Ama yemezler, rakı masasında kelime oyunu tuzağına düşmeyeceğim. Sen ne dediğimi anlıyorsun değil mi İrem?”

“Armağan benden çok daha iyi anlıyor aslında. O yüzden böyle yapıyor. Ama didişmekle zaman kaybedemem. Stockholm’e gitmeden kurumsalın başındaki kadınla bir toplantı daha yapacağım. Aylık atölye çalışmaları istiyorlar. İlk etapta beyaz yakalılarla. Sonra hedeflerinde fabrikalar var.”

“Biz beyaz yakalı-mavi yakalı ayrımı yapmayız, hepimiz büyük bir aile gibiyiz, dedi mi kadın?”

“Dedi Armağan, dedi. Üstelik bunu inanarak söyledi. Sizin Armağan bu laflara güler ama ona aldırmaayın, biz işimize bakalım, dedi sonra da.”

Amacım, giderayak İrem’i kızdırmak değildi. Ama kendimi tutamamıştım. İrem ile Sedat’ın her iş teklifi geldiğinde atomu parçalamış biliminsanı havalarına girmelerine sinir oluyordum sadece.

Yine de uzatmamalıydım. İrem’in alnındaki o minicik yara izine bakıp derin bir nefes almıştım. “Kadın haklı,” demiştim gecenin kalanında sessizliğe sığınmadan önce, “biz işimize bakalım. Bir de şu patlıcanlı mezeden bir tane daha söyleyelim. On numara beş yıldızmış gerçekten.”

Sonra da susmuştum. Başka *gıcıklık* yapmadan. Doğru düzgün içmeyi başaramadığım halde, iki duble daha rakı yuvarlamıştım. Başım dönüyordu. Biraz rakıdan, biraz da Stockholm’de neler yapmayı hayal ettiğini büyük bir heyecanla anlatan İrem’i izlemekten. Elleriyle havada daireler çizip duruyordu. Onlarca hayal balonu kaplamıştı masayı. Sedat çoğunu patlatmayı başarsa da, kendime birkaç balon ayırmayı başarmıştım gecenin sonunda.

Garsonu çağırıp kulağına bir şeyler fısıldamıştı Sedat. “Şarkı başlarken birer de yolluk ver bize patron,” demişti. Onlara *patron* deyince garsonların dostluklarını kazandığını düşünen adamlardandır Sedo. Namı diğer Mert Güriz.

Bizi hangi yola götüreceğini bilmediğim son dubleler gelirken sipariş şarkı başlamıştı. İrem daha ilk notalarda derin bir *ah* çekip, Sedo’suna *nasıl da bilir beni can evimden vurmaya* bakışı atmıştı. Sonra da kadehlerini havada sallayarak nakarata eşlik etmişlerdi. İrem beni oyun dışı bırakmak istemiyordu, göz kırpıp kadehini kadehi-me vurmuştu. O *çın* sesiyle benden beklenmeyi yapmaya karar verip bağıra bağıra girmiştim şarkıya.

Sıradan bir günde başımıza neler gelebilir?

Sıradan bir günde kahvaltı yapıp gazetenizi okuyabilir ve işinize gidebilirsiniz. Çalışırken biraz içimiz geçebilir mesela. Bir kahve içip toparlanabilirsiniz. Sıradan bir günde sevdiğinizle görüşür, evinize market alışverişi yapabilirsiniz. Sıradan bir günde bir cinayete tanıklık edebilir ve hayatımızın sonsuz yolculuğuna çıkabilirsiniz. Sıradan bir gün size bazen kişisel gelişim kitaplarında yazanlardan fazlasını öğretir.

Takma isimle kişisel gelişim kitapları yazan Armağan Gündoğdu'nun hikâyesi bu. Yekta Kopan'ın kaleminden sahte kimlikler, yalanlar ve hesaplaşmalar üstüne sürprizlerle dolu bir roman.

#hayaletyazar #kişiselgelişim #kişiselgelişim #kadıncinayetleri #yazarolmak
#kahramanın yolculuğu #kendinibulmak #cesaret

 CAN

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-5576-1

9 789750 738784